

ČESKOSLOVENSKÉ PREZIDENTSKÉ TRADICE A PŘÍMÁ VOLBA PREZIDENTA V ČR 12. října 2012

NYU Prague, Malé náměstí 11 / Richtrův dům, Praha 1

JANA ČECHUROVÁ

Jana Čechurová je historička působící v Ústavu českých dějin FF UK. Studium českého jazyka a učitelství literatury a dějepisu zakončila v roce 1995 doktorátem na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. V letech 1996–2003 působila jako odborná asistentka v Ústavu hospodářských a sociálních dějin FF UK. Od roku 2003 je docentkou a pracuje v Ústavu Českých dějin FF UK, kde pátým rokem vede Seminář moderních dějin. Specializuje se na dějiny elit, elitních spolků a jejich vlivu na kultivaci veřejného života. Věnuje se také dějinám politické pravice a jejich profilujících osobností či dějinám československé emigrace za 2. světové války. Je autorkou řady odborných monografií, např. „Alois Rašín. Dramatický život českého politika“ (1997); „Česká politická pravice. Mezi převratem a krizí“ (1999); „Čeští svobodní zednáři ve XX. století“ (2002).

JIŘÍ DIENSTBIER

Jiří Dienstbier je senátorem za ČSSD za Kladensko a část Prahy. Za komunistického režimu byl spoluzakladatelem nezávislé studentské skupiny STUHA, která se podílela na organizaci studentského pochodu 17. listopadu 1989. V letech 1990–1992 byl poslancem Federálního shromáždění, kam byl na kandidátku OF nominován za studenty. Po absolvování Právnické fakulty UK v roce 1997 pracoval v advokacii. V roce 2005 se stal zakládajícím členem Družstva fanoušků Bohemians. Od července 2010 je stínovým ministrem spravedlnosti za ČSSD. V roce 2010 za ČSSD kandidoval na primátora hl. m. Prahy a od té doby je členem zastupitelstva hl. m. Prahy. V březnu 2011 byl zvolen místopředsedou ČSSD.

VLADIMÍR DLOUHÝ

Vladimír Dlouhý je ekonom a vysokoškolský pedagog. Vystudoval VŠE, absolvoval MBA na Katolické univerzitě v belgické Lovani (1977–1978) a následně postgraduální studium matematické statistiky a pravděpodobnosti na Karlově univerzitě (1980–1982). V roce 1984 byl zakládajícím členem Prognostického ústavu ČSAV, kde působil jako vědecký pracovník a později jako náměstek ředitele. V letech 1989–1992 byl ministrem hospodářství ČSFR, 1992–1997 ministrem průmyslu a obchodu ČR. Byl členem a později místopředsedou ODA a poslancem parlamentu. Od září 1997 dodnes působí jako mezinárodní poradce investiční banky Goldman Sachs a v letech 1998–2010 pracoval jako poradce pro ABB. Od roku 2000 přednáší na Fakultě sociálních věd UK, v letech 2004–2010 působil též na VŠE v Praze. Je členem Dozorčí rady Illinois Institute of Technology v Chicagu, místopředsedou Evropské skupiny Trilaterální komise a do 2012 byl členem Evropské skupiny poradců Mezinárodního měnového fondu. Je autorem řady vědeckých publikací a populárních článků.

PAVEL FISCHER

Pavel Fischer je politickým ředitelem na Ministerstvu zahraničních věcí ČR. Vystudoval Filosofickou fakultu UK v Praze. Po revoluci v letech 1991 až 1993 byl osobním sekretářem biskupa na Pražském arcibiskupství. Od roku 1995 do 1998 působil v Kanceláři prezidenta republiky nejprve jako analytik tiskového oddělení, následně jako zástupce tiskového mluvčího prezidenta. V letech 1998–1999 studoval na prestižní Ecole National d'Administration v Paříži. Od roku 1999 do 2003 zastával pozici ředitele Politického odboru v Kanceláři prezidenta republiky. V letech 2003–2010 byl Velvyslancem České republiky ve Francii a Monaku. V roce 2009 byl v Monaku oceněn řádem svatého Karla a o rok později převzal ve Francii prestižní ocenění řádu Čestné legie zejména za zásluhy ve prospěch bilaterálních vztahů.

DAGMAR HÁJKOVÁ

Dagmar Hájková je historička působící v Masarykově ústavu a v Archivu AV ČR. Vystudovala obor čeština – dějepis na Filosofické fakultě UK (1987), kde později (2007) absolvovala postgraduální studium oboru historie – české dějiny. Po studii v roce 1987 začínala svou profesní kariéru jako odborná pracovníce oddělení novodobých dějin Národního muzea v Praze. Ve své odborné činnosti pokračovala v archivu Ústavu T. G. Masaryka (posléze Masarykova Ústavu AV ČR), kde později působila jako vedoucí (1996–2000). Dagmar Hájková se specializuje na české dějiny 1. poloviny 20. století, na období 1. světové války a první Československé republiky, zvláště na problematiku odboje, exilu a komemorací. Dále své badání zaměřuje na výzkum Masarykovy rodiny a je editorkou Masarykových spisů a korespondence. Od roku 2007 je vědeckou pracovnící Masarykova ústavu a Archivu AV ČR. Je autorkou mnoha studií a článků v odborných časopisech a publikacích, naposledy vydala knihu „Naše česká věc: Češi v Americe za první světové války“ (2012). Dagmar Hájková je mimo jiné členkou Sdružení historiků ČR a několika mezinárodních asociací, například Czechoslovak Studies Association či British Association for Slavonic and East European Studies.

TOMÁŠ KLVAŇA

Tomáš Klvaňa je výkonným ředitelem Globálních neziskových programů Zdeňka Bakaly. Mezi lety 1991 a 2002 byl novinářem, redaktorem a komentátorem v několika českých periodikách. Od roku 2001 přednáší na New York University Prague. V roce 2003 působil jako poradce a mluvčí prezidenta republiky, v letech 2005–2007 a 2008–2011 pracoval na různých manažerských pozicích pro British American Tobacco v Praze, Hamburgu, Bruselu a Londýně. V roce 2007 byl jmenován zmocněncem vlády pro komunikaci programu protiraketové obrany.

PAVEL KOSATÍK

Pavel Kosatík je spisovatel a publicista. V roce 1984 absolvoval Právnickou fakultu UK. Po studii pracoval jako právník, působil v několika redakcích (nakl. Československý spisovatel, Mladá fronta DNES, Reflex, Hospodářské noviny, Národní 3 aj.). Od roku 1995 je ve svobodném povolání. Je autorem biografických a literárněhistorických knih, zabývajících se novodobou českou historií: „Člověk má dělat to, nač má sílu – Život Olgy Havlové“ (1997); „Jan Masaryk – Pravdivý příběh“ (1998; spoluautor Michal Kolář); „Ferdinand Peroutka – Pozdější život“ (2000); „Fenomén Kohout“ (2001); „Gottwaldovi muži“ (2004; spoluautor Karel Kaplan); „Ústně více – Šestatřicátníci“ (2006); „Sám proti zlu – Život Přemysla Pittra“ (2009); „České snění“ (2010) aj. Pavel Kosatík je laureátem Ceny Ferdinanda Peroutky za rok 2009, Ceny Toma Stopparda za rok 2001 aj. Dlouhodobě spolupracoval s časopisy Týden a Respekt. V současnosti připravuje pro Českou televizi cyklus hraných rekonstrukcí klíčových událostí českých dějin, nazvaný České století.

JAN KYSELA

Jan Kysela je právník a expert na české ústavní právo.

Je absolventem Právnické fakulty UK, kde se podílí na výuce státní vědy, politologie, právní filosofie a vybraných otázek ústavního práva. Od roku 2006 je docentem, v roce 2011 převzal po Petru Pithartovi vedení Katedry politologie a sociologie na PF UK. Od roku 1997 působí v Kanceláři Senátu a o rok později přijal také funkci tajemníka Stálé komise pro Ústavu ČR a parlamentní procedury. Vědecky se věnuje především ústavní teorii, teorii tvorby práva nebo konkrétněji postavení a funkcím parlamentů. Napsal knihy o dvoukomorových parlamentech, právu na odpor a o delegaci zákonodárné pravomoci. Je spoluautorem komentářů k Ústavě ČR (Karel Klíma a kol.) a Listině základních práv a svobod (Eliška Wagnarová a kol.).

VLADIMÍR KUČERA

Vladimír Kučera je novinář, komentátor a moderátor.

Vystudoval Fakultu žurnalistiky UK (1969–1974) a po studii pracoval v Ústavu zdravotní výchovy Praha. V roce 1990 nastoupil do deníku Práce a byl také spoluzakladatelem deníku Prostor. Působil posléze v tiskovinách Lidová demokracie a Večerní Praha. V roce 1997 odešel pracovat na „volnou nohu“. Nyní píše komentáře a fejetony pro Mladou frontu DNES a blog na webové stránce ČT24. Spolupracuje zejména s Českou televizí, kde se mimo jiné jako autor a moderátor podílí na produkci pořadu Historie.cs.

JAN KUDRNA

Jan Kudrna je právník a expert na české ústavní právo.

Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy (1999, Ph.D. 2003, tamtéž). Je odborným asistentem na Katedře ústavního práva Právnické fakulty UK. Zaměřuje se především na otázky vztahů mezi nejvyššími ústavními orgány, jejich vymezením a dělbu moci mezi nimi. V letech 2003–2005 odborně spolupracoval s Ústavním tribunálem Polské republiky. Je pravidelným bloggerem serveru iHNed.cz. Jan Kudrna je členem Etické komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu.

TOMÁŠ LEBEDA

Tomáš Lebeda je docentem politologie a vedoucím Katedry politologie a evropských studií na FF UP v Olomouci.

Profesní dráhu začínal v Sociologickém ústavu AV ČR a na Fakultě sociálních věd UK v Praze. Specializuje se na oblast voleb, volebních systémů a volebního chování. Věnuje se též vlivu ústavně institucionálních mechanismů na politický proces a šířeji oblasti komparativní empiricko-analytické politologie. Publikoval odborné stati v domácích i zahraničních časopisech a v mnoha odborných knihách. Je autorem monografie „Volební systémy poměrného zastoupení - Mechanismy, proporcionalita a politické konsekvence“ (2008). Působí v redakčních radách několika odborných časopisů, a také ve vědeckých radách odborných institucí.

JAN MACHÁČEK

Jan Macháček je novinář a hudebník, v současné době působí jako komentátor a analytik týdeníku Respekt a Hospodářských novin. V osmdesátých letech se jako signatář Charty 77 angažoval v československém disentu a jako kytarista Plastic People of the Universe působil také na undergroundové hudební scéně. Od roku 1990 pracuje v týdeníku Respekt, který spoluzakládal. V roce 2000 zde působil na pozici šéfredaktora. V devadesátých letech absolvoval několik prestižních stáží v USA například v National Forum Foundation či na University of Michigan. Přednáší žurnalistiku na New York University Prague. Je členem správní rady Transparency International Czech a předsedou správní rady Knihovny Václava Havla. Za svou novinářskou práci byl mnohokrát oceněn, například v roce 2009 získal Cenu Ferdinanda Peroutky.

TOMÁŠ NĚMEČEK

Tomáš Němeček je novinář. Vystudoval žurnalistiku a práva na Univerzitě Karlově, ještě během studií byl redaktorem v týdeníku Mladý svět. Od roku 1995 působil v týdeníku Respekt jako reportér, ekonomický redaktor a komentátor, poslední dva roky jako šéfredaktor. V letech 2005–2009 byl komentátorem Hospodářských novin a od roku 2009 je vedoucím redaktorem přílohy Lidových novin „Orientace“. Nyní sedmým rokem přednáší na New York University Prague českou a slovenskou moderní historii. Získal cenu Citibank za ekonomický článek (1999) a prestižní novinářské ocenění - Cenu Ferdinanda Peroutky - za komentáře (2004).

JIRÍ PEHE

Jiří Pehe je politický analytik, autor beletrie a řady knih o politice. Je ředitelem New York University Prague a zároveň vede Pražský institut pro demokracii, ekonomii a kulturu Newyorské university (PIDEC). Od roku 2007 je členem správní rady americké nadace Central European Trust for Civil Society. Angažuje se v think-tanku CESTA – Centrum pro sociálně-tržní ekonomiku a otevřenou demokracii. Od září 1997 do května 1999 byl ředitelem Politického odboru Kanceláře prezidenta republiky, působil též jako člen programového výboru a správní rady Nadace Forum 2000. Od roku 1995 do roku 1997 byl ředitelem Výzkumu a analýzy v Open Media Research Institute v Praze, mezi lety 1988 až 1995 pracoval nejdříve jako analytik, později jako ředitel Středoevropských výzkumů v Rádiu Svobodná Evropa/Rádio Svoboda v Mnichově, od roku 1985 do roku 1988 byl ředitelem Východoevropských studií ve Freedom House v New Yorku. Napsal stovky článků a analytických studií o vývoji ve východní Evropě pro americké, české a německé deníky a vědecké časopisy. Je pravidelným komentátorem politického dění v ČR a v zahraničí, přednáší také na Fakultě sociálních věd UK.

PETR PITHART

Petr Pithart je místopředsedou Senátu Parlamentu ČR za KDU-ČSL. Od roku 1990 byl poslancem Federálního

shromáždění ČSSR, mezi lety 1990 a 1992 byl předsedou vlády ČR. V roce 1994 se stal docentem na Právnické fakultě UK, do roku 2011 byl též vedoucím Katedry politologie a sociologie, členem katedry je doposud. V roce 1996 byl zvolen do Senátu PČR za KDU-ČSL, v letech 1996-1998 a 2000-2004 byl jeho předsedou, v mezidobí vykonával funkci místopředsedy Senátu. Patří mezi první signatáře Charty 77. V disentu se věnoval především editorské činnosti: vydávání časopisů a sborníků, a také organizaci pašování literatury ze zahraničí. Byl členem redakční rady samizdatových Lidových novin. Spoluzakládal Občanské fórum.

ZUZANA ROITHOVÁ

Zuzana Roithová je poslankyní Evropského parlamentu za KDU-ČSL. Vystudovala na Fakultě všeobecného lékařství UK (1978) a stala se lékařkou v oboru radiodiagnostika. Později také absolvovala MBA na Sheffield Hallam University (1994-1997) a kurz pro manažery ve zdravotnictví na Wharton University v USA. Po revoluci spoluzakládala Občanské fórum zdravotníků, iniciovala vznik lékařských komor, i vznik Asociace nemocnic ČR, kde byla od roku 1991 předsedkyní. V letech 1990-1997 byla ředitelkou Fakultní nemocnice Královské Vinohrady. V roce 1998 se stala ministryní zdravotnictví a téhož roku byla zvolena senátkou za obvod Prahy 10. V Senátu se věnovala tématům zdravotnictví, neziskového sektoru a vstupu České republiky do EU. V roce 2009 byla již po druhé zvolena poslankyní Evropského parlamentu za KDU-ČSL, a opět působí ve Výboru pro vnitřní trh a ochranu spotřebitelů. Je předsedkyní české národní delegace v rámci poslaneckého klubu Evropské lidové strany a zastupující členkou ve Výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci, Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví a Podvýboru pro bezpečnost a obranu.

KAREL SCHWARZENBERG

Karel Schwarzenberg je první místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí ČR. Vystudoval práva a lesnictví na univerzitách ve Vídni, Mnichově a Štýrském Hradci. V letech 1984-1991 byl prezidentem Mezinárodního helsinského výboru pro lidská práva. Po návratu do vlasti (1989) byl od ledna roku 1990 členem kolegia poradců prezidenta Václava Havla a o pár měsíců později se stal kancléřem prezidenta (1990-1992). Po vypuknutí války mezi Arménií a Ázerbájdžánem (1992) vedl první delegaci OBSE do Náhorního Karabachu. V letech 2004-2010 byl senátorem Parlamentu ČR a členem senátního Výboru pro záležitosti Evropské unie, od roku 2005 pak členem Stálé delegace Parlamentu ČR do Parlamentního shromáždění Rady Evropy. Působil také jako člen Stálé delegace Parlamentu ČR do Parlamentního shromáždění NATO (2006-2007). Od ledna roku 2007 do května roku 2009 zastával funkci ministra zahraničních věcí ČR. Od léta roku 2010 je poslancem Parlamentu ČR, prvním místopředsedou vlády a ministrem zahraničí ČR. V roce 1989 byl společně s Lechem Walesou vyznamenán Cenou lidských práv Rady Evropy.

PŘEMYSL SOBOTKA

Přemysl Sobotka je 1. místopředseda Senátu Parlamentu ČR. Vystudoval Fakultu všeobecného lékařství Univerzity Karlovy v Praze. Pracoval na oddělení chirurgie a na rentgenologii nemocnice v Liberci, od roku 1991 byl zde primářem. Od listopadu 1989 byl členem Občanského fóra, po jeho rozpadu v roce 1991 vstoupil do ODS. V devadesátých letech byl po dobu šesti let (1990-1996) radním města Liberce a členem vedení liberecké nemocnice. V roce 2010 byl Přemysl Sobotka zvolen libereckým senátorem již počtvrté, i v minulosti vždy zároveň zastával funkci místopředsedy Senátu. V letech 2004-2010 byl předsedou Senátu PČR. Je předsedou Zdravotní komise při Hlavní kanceláři ODS. Zajímal je téma zdravotnictví, sociální politiky, EU a zahraniční politiky ČR. Přemysl Sobotka je také členem správních rad Technické univerzity v Liberci, Zemědělské univerzity v Praze a Univerzity Karlovy.

MARTA SMOLÍKOVÁ

Marta Smolíková je výkonnou ředitelkou Knihovny Václava Havla. V letech 1993-97 pracovala pro Sorosovo centrum současného umění, byla editorkou katalogů a kurátorkou řady výstav. V letech 1997 – 2003 pracovala v Nadaci Open Society Fund Praha jako vedoucí programu pro umění a kulturu, kde spolupracovala se sítí Sorosových nadací v oblasti umění a kultury střední a východní Evropy a střední Asie. V roce 2003 založila v rámci Otevřené společnosti o.p.s. ProCulture – centrum pro kulturní politiku, které se v roce 2011 transformovalo v samostatné občanské sdružení. Vyučuje na DAMU a MU v Brně.

IVAN ŠEDIVÝ

Ivan Šedivý je historikem na Filosofické fakultě UK, kde působí na pozici proděkana pro vědu a výzkum. Vystudoval Filosofickou fakultu UK, kde byl v roce 2005 habilitován pro obor české dějiny. V roce 2009 byl jmenován profesorem Slezské univerzity v Opavě pro obor historie se zaměřením na české a československé dějiny. V devadesátých letech absolvoval řadu studijních pobytů na University of Oxford, CEU v Budapešti, či ve Vídni. Působil v Ústavu československých a světových dějin ČSAV, v Historickém ústavu AV ČR a také v Historickém ústavu Armády ČR. V letech 2002-2003 byl šéfredaktorem časopisu Dějiny a současnost. V roce 2003 se stal ředitelem Masarykova ústavu AV ČR a od roku 2008 byl ředitelem již sloučeného Masarykova ústavu a Archivu AV ČR. V současné době zde zastává pozici zástupce ředitele pro vědecko-výzkumnou činnost. Od roku 2010 až dosud je proděkanem pro vědu a výzkum Filozofické fakulty UK v Praze. Ivan Šedivý se specializuje na československé dějiny v letech 1918-1938 a rovněž na vojenské dějiny habsburské monarchie v období 1789-1918 a věnuje se též teoretickým problémům vojenských dějin. U nás i v zahraničí vychází množství jeho odborných a vědeckých publikací a článků, podílí se také na tvorbě slovníků, příruček a encyklopedií.

Je členem vědeckých či redakčních rad mnoha odborných institucí.

ERIK TABERY

Erik Tabery je šéfredaktorem týdeníku Respekt. V roce 1997 začal spolupracovat s redakcí časopisu Respekt a o dva roky později se stal již kmenovým redaktorem. Píše politické komentáře. Je autorem knihy „Vládneme, nerušit“ (2006), za kterou získal prestižní cenu Toma Stopparda a byla také nominována na cenu Magnesia Litera. Podle této knihy se natočil dokumentární film, který získal cenu Trilobit. Dalším jeho titulem je „Hledá se prezident“ (2008). Je autorem námětu k dokumentu „Tady je Šloufovo“ (2008) či k dokumentárnímu seriálu o mladých lidech „Generace nula“ (2008). V roce 2003 obdržel za komentáře cenu Novinářská křepelka pro žurnalisty do 33 let. V únoru 2009 pak získal Cenu Ferdinanda Peroutky.

DUŠAN TŘÍSKA

Dušan Tříška je ekonom, právník a pedagog, jeden z autorů československé kupónové privatizace. V devadesátých letech působil jako poradce a náměstek ministra financí a podílel se na návrzích a implementaci strategie ekonomické transformace státu, především v oblasti privatizace a kapitálových trhů. V následujících letech byl coby expert na ekonomickou transformaci několikrát přizván k různým poradním misím ve státech s rozvíjejícími se ekonomikami v rámci Evropy i mimo ni. Je též autorem četných odborných publikací, vyučuje na VŠE a podniká v oblasti informačních technologií.